

१

तिमीहरू मेरो निम्ति साक्षीहरू हुनेछौ

यस अध्यायका मूल पदहरू प्रेरित १:६-८, लूका २४:२५, लूका २४:४४-४८, व्यवस्था १९:१५, प्रेरित १:९-२६ र हितोपदेश १६:३३।

यस अध्यायको मूल सार पद: "जब पवित्र आत्मा तिमीहरूमा आउनेछ तब तिमीहरूले शक्ति पाउनेछौ। अनि तिमीहरू यरूशलेम, सारा यहूदिया र सामरिया र संसारको सबै कुनाकाप्चाहरूमा मेरा साक्षीहरू हुनेछौ" (प्रेरित १:८ रुपान्तरित)।

जुन लक्ष्य लिएर यस पृथ्वीमा येशू आउनुभएको थियो त्यो काम उहाँले सिध्याउनुभएको थियो। अब परमेश्वरले पवित्र आत्मा पठाउनुहुनेछ। उहाँले चेलाहरूलाई अनेक किसिमका चिन्ह र आश्चर्य कामहरू गर्न शक्ति सम्पन्न गराउनुहुनेछ। पवित्र आत्मकै त्यस शक्तिद्वारा संसारको कुनाकाप्चासम्म सुसमाचार सुनाउने लक्ष्यमा चेलाहरूलाई अधिकार दिइनेछ। मानव चोला लिएर चेलाहरूसँग यस संसारमा येशू सधैंभरि रहन सक्नुहुन्नथ्यो। जब येशूले मानव चोला लिएर आउनुभयो तब शारीरिक रूपमा जगतव्यापी सुसमाचार सुनाउने लक्ष्यमा आफूलाई सिमित पार्नुभएको थियो। त्यतिमात्र नभएर उहाँ स्वर्गमा उक्लिएर जानु र त्यहाँ उहाँलाई उच्च स्थानमा आसीन गराउन आवश्यक भएको थियो। उक्त प्रक्रिया सकेपछिमात्र पवित्र आत्मा उहाँको प्रतिनिधि भएर यस संसारमा आउनु सक्नुहुन्थ्यो।

येशूको पुनरुत्थान नहुञ्जेल उपर्युक्त कुराहरू चेलाहरूलाई स्पष्टरूपमा थाहा थिएन। जब ती चेलाहरूले सबै थोक छोडेर येशूको पछि लागेका थिए तब तिनीहरूले यो सोचेका थिए कि उहाँ राजनैतिक अगुवा हुनुहुनेछ जसले तिनीहरूको देशमा शासन गरिरहेका विदेशी रोमी सेनाहरूलाई धपाएर स्वतन्त्र पार्नुहुनेछ अर्थात् तिनिहरूले स्वतन्त्र सेनानीको रूपमा उहाँलाई हेरेका थिए। दाउद राजाको गद्दीमा बसेर गुमाएका विगतका इस्राएलको महिमाको पुनस्थापना येशूले गर्नुहुनेछ भनेर तिनीहरूले आशा राखेका थिए। त्यो भन्दा फरक सोच तिनीहरूको मनमा घुसेकै थिएन।

आफू कुनै राजनैतिक स्वतन्त्र सेनानी नभइ संसारलाई पापको बन्धनबाट मुक्त गराउन आउनुभएको कुरा चेलाहरूले थाहा पाउनु र त्यसलाई कार्यन्वयन गर्न के हुनुपर्छ भनेर अन्तिम आदेश सहितको विषय वस्तु प्रेरित

अध्याय १को हो। येशू स्वर्गमा जानुभएको र पेन्टिकोस्टको अनुभवको निम्ति चेलाहरूले आफूहरूलाई कसरी तयार पारे भन्ने विषयलाई यस अध्यायले समेटेको छ।

१. इस्राएलको पुनस्थापना

पुरानो करारमा मसीह वा उद्धारकर्ताको आगमनको बारेमा दुई प्रकारका भविष्यवाणीहरू छन्। राजकिय रूपमा उद्धारकर्ताको रूपमा उहाँ आउनुभएर सदाको निम्ति उहाँ शासन गर्नुहुने भनेर अपेक्षा गरिएको एक भविष्यवाणी छ भने (भजन ८९:३,४,३५-३७, यशैया ९:६,७, इजकिएल ३७:२५, दानिएल २:४४ र दानिएल ७:१३,१४) अर्को मानिसहरूको पापको निम्ति मर्नुहुने मसीहको भविष्यवाणी (यशैया ५२:१३-५३:१२, दानिएल ९:२६)। दुवै भविष्यवाणीहरू एक आपसमा बाझिदैनन्। ती भविष्यवाणीहरूले मसीहको कामको दुई प्रमुख पक्षहरूलाई एकपछि अर्को गरेर औल्याउँछन्: प्रथमतः उहाँले दुःखकष्ट पाउनुपर्ने र पछि उहाँ राजा हुनुहुने (लूका १७:२४:२५, २५:२५, २६)।

प्रथम शताब्दीका यहूदीहरूले अपेक्षा गरेको मसीह केवल एक पक्षीयमात्र थियो। उहाँ राजकीय सम्मानका साथ आउनुभएर केवल यहूदीहरूलाई मात्र रोमको राजनैतिक दबावबाट स्वतन्त्रता दिनुहुनेछ भन्ने तत्कालीन यहूदीहरूको धारणा थियो। तर यस धारणाले दुःख पाएर पापको निम्ति मर्नुपर्ने मसीहलाई ओझेलमा पारेको थियो।

सुरू सुरूमा येशूका चेलाहरूले पनि राजनैतिक मसीहको बारेमा आशा राख्दै येशूलाई पछ्याएका थिए। येशू मसीह हुनुहुन्छ भनेर तिनीहरूले विश्वास त गरेका थिए (मत्ती १६:१६, १७) र उहाँले राजगद्दी सम्हालेपछि उहाँको दायाँ र बायाँ रहेर हर्ताकर्ता को हुने भन्ने विषयमा आपसी विवाद पनि तिनीहरूले गरेका थिए (मर्कूस १९:३५-३७, लूका ९:४६)। बारम्बार येशूले ती चेलाहरूलाई उहाँको मृत्युको बारेमा सम्झाउँदापनि त्यसको अर्थको बारेमा तिनीहरूले बुझ्न सकेका थिएनन्। त्यसकारण जब येशूको मृत्युभयो तब चेलाहरूको सपना भत्ताभुङ्ग भयो र तिनीहरू अलमलमा परे। तिनीहरू निराश भएर भूमिगत पनि हुन पुगेका थिए। तिनीहरूले आफ्नै शब्द यसरी उल्लेख गरेका छन्, "इस्राएललाई मुक्त गर्ने उहाँ नै हुनुहोला भनेर हामीले आशा गरेका थियौं" (लूका २४:२१ रूपान्तरित)।

प्रेरित १:६मा चेलाहरूले येशूलाई प्रश्न गरेका थिए जुन प्रश्नले तिनीहरूले अझै पनि बुझेका थिएनन् भन्ने कुरा स्पष्ट पार्दछ भने प्रेरित १:७मा तिनीहरूको प्रश्नको जवाफ येशूले कसरी दिनुभयो भनेर बताइएको छ। हेर्नुहोस्: "६ यसकारण जब प्रेरितहरू भेला भए, तब तिनीहरूले उहाँलाई सोधे, "हे प्रभु, के तपाईंले इस्राएल राज्यको पुनर्स्थापन गरिदिनुहुनेछ?" ७ उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, "पिताले आफ्नो अधिकारद्वारा तोक्नुभएको बेला वा समय जान्ने तिमीहरूको काम होइन।"

येशूको मृत्युले चेलाहरूको आशामा ठूलो धक्का पारेको थियो भने उहाँको पुनरुत्थानले तिनीहरूले अपेक्षा गरेका राजनैतिक आशालाई झन शिखरमा पुऱ्याएको थियो। येशूको पुनरुत्थानपछि उहाँले मसीहको राज्य अन्तमा स्थापना गर्नुहुनेछ भन्ने तिनीहरूको आशा स्वभाविकै भएको देखिएको थियो।

तर येशूले तिनीहरूको जवाफ सिधारूपमा दिनुभएन। छिट्टै हुने राज्यको पुनर्स्थापनाको आवश्यकतालाई येशूले अस्वीकार त गर्नुभएको थिएन तर तत्कालै हुनेछ भनेर पनि उहाँले स्वीकार गर्नुभएको थिएन। तिनीहरूको प्रश्नको जवाफ ठाडो नदिइ तिनीहरूलाई असजिलोमा पारेतापनि परमेश्वरले गर्नुहुने कामको समयको जवाफ उहाँमा नै हुनेछ भनेर येशूले तिनीहरूलाई सम्झाउनुभएको थियो। परमेश्वरको दिमागमा के चलिरहेको छ सो थाहा पाउने क्षमता वा अधिकार मानव जगतमा छैन भनेर येशूले बुझाउन खोज्नुभएको थियो।

चेलाहरूको वास्तविक समस्या के थियो भनेर लूका २४:१३-३५ले कसरी खुलाएको छ? विशेष गरेर पद २५ हेर्नुहोस्। बाइबलले के सिकाउँदछ त्यसमा विश्वास नगरिकन हामीले जे चाहन्छौं त्यसलाई विश्वास गर्न किन सजिलो छ? त्यस धरापबाट हामी कसरी उम्कने? हेर्नुहोस्, "१३ त्यही दिन उहाँका चेलाहरूमध्ये दुई जना यरूशलेमबाट प्रायः एघार किलोमिटर टाढाको इम्माउस नाउँको एउटा गाउँतिर गइरहेका थिए। १४ घटेका सबै घटनाहरूबारे तिनीहरू आपसमा बातचित गर्दैथिए। १५ तिनीहरू आपसमा बातचित गर्दै र बहस गरिरहेको बेला येशू आफै नजिक आएर तिनीहरूका साथ लाग्नुभयो, १६ तर तिनीहरूका आँखा उहाँलाई चिन्न नसक्ने तुल्याइएका थिए। १७ उहाँले तिनीहरूलाई सोध्नुभयो, "तिमीहरू हिँड्दै आपसमा के बहस गरिरहेका छौ?" तिनीहरू उदास भएर टक्क अडिए। १८ ती दुईमध्ये क्लेओपासले उहाँलाई जवाफ दिए, "यरूशलेम घुमफिर गरी आउने भएर पनि हिजोआज त्यहाँ के

घटिरहेछ तपाईंलाई थाहा छैन?" १९ उहाँले तिनीहरूलाई सोध्नुभयो, "कुन कुरा?" तिनीहरूले जवाफ दिए, "येशू नासरीको बारेमा, उहाँ एक जना अगमवक्ता हुनुहुन्थ्यो, र परमेश्वर र सबै मानिसहरूका सामुन्ने काम र वचनमा शक्तिशाली हुनुहुन्थ्यो। २० तर मुख्य पूजाहारीहरू र हाम्रा शासकहरूले उहाँलाई मृत्युदण्डको निम्ति सुम्पिदिए, र उहाँलाई क्रूसमा टाँगे। २१ इस्राएलको उद्धार गर्ने उहाँ नै हुनुहुन्छ भन्ने हामीले चाहिँ आशा गरेका थियौं। यी सब कुरा छोडेर, यो घटना घटेको आज तेस्रो दिन हो। २२ यसबाहेक हामी मध्येका कोही-कोही स्त्रीहरूले हामीलाई चकित बनाएका छन्। तिनीहरू आज बिहान सखारै चिहानमा गए, २३ र येशूको शरीर भेट्टाएनन्। तिनीहरूले आएर हामीहरूलाई सुनाए, 'हामीले स्वर्गदूतहरूलाई देख्यौं, जसले येशू जीवित हुनुहुन्छ भने।' २४ हामीहरूमध्येका कोही-कोही चिहानमा गए, र ती स्त्रीहरूले जे भनेका थिए, त्यस्तै भेट्टाए, तर उहाँलाई चाहिँ देखेनन्।" २५ उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, "ए अब्रहम मानिस हो, तिमीहरूका हृदय यति सुस्त भएको छ, कि अगमवक्ताहरूले भनेका कुराहरू विश्वास गर्दैनौं। २६ के खीष्टले यी कष्टहरू भोग्नु र आफ्नो महिमामा प्रवेश गर्नु आवश्यक थिएन र?" २७ तब मोशा र सबै अगमवक्ताहरूबाट सुरु गरेर उहाँले धर्मशास्त्रमा आफ्नो विषयमा लेखिएका कुराहरूको अर्थ तिनीहरूलाई खोलीदिनुभयो। २८ तिनीहरू जुन गाउँमा गइरहेका थिए त्यसको नजिकै पुगे। उहाँ अझै पर जान चाहने जस्तो गर्नुभयो। २९ तर तिनीहरूले उहाँलाई यसो भनेर कर लाए, "हामीसँगै बस्नुहोस्, किनकि साँझ पर्न लाग्यो, र दिन धेरै ढल्किसकेको छ।" अनि उहाँ तिनीहरूसँग बस्नलाई घरभित्र पस्नुभयो। ३० जब येशू तिनीहरूसँग खान बस्नुभयो उहाँले रोटी लिएर आशीर्वाद दिनुभयो, र भाँचेर तिनीहरूलाई दिन लाग्नुभयो। ३१ तब तिनीहरूका आँखा खुले, र तिनीहरूले उहाँलाई चिने। अनि उहाँचाहिँ तिनीहरूका दृष्टिबाट अल्पिनुभयो। ३२ तिनीहरूले आपसमा भने, "उहाँ हामीसँग बाटोमा बातचित गर्नुहुँदा, र हामीलाई धर्मशास्त्रको अर्थ खोलीदिनुहुँदा के हाम्रो हृदय प्रज्वलित भएको थिएन र?" ३३ तिनीहरू त्यति नै बेला उठेर यरूशलेममा फर्के, र एघार चेला र तिनीहरूसँग जम्मा भएकाहरूलाई भेटे, ३४ र तिनीहरूलाई यसो भने, "प्रभु साँच्चै नै जीवित भई उठ्नुभएछ र सिमोनकहाँ देखा पर्नुभएको हो रहेछ।" ३५ तिनीहरूले बाटोमा भएका कुराहरू र रोटी भाँच्दाखेरि कसरी तिनीहरूले उहाँलाई चिने, सो बताइदिए।"

२ सुसमाचार फैलाउने चेलाहरूको अभियान

भविष्यवाणीको बारेमा अनुमान गरिरहनुको सट्टा तिनीहरूले के गर्नुपर्छ भनेर तिनीहरूबाट अपेक्षा गरिएको छ? हेर्नुहोस् प्रेरित १:८ "तर पवित्र आत्मा तिमीहरूमा आउनुभएपछि तिमीहरूले शक्ति पाउनेछौ, र तिमीहरू यरूशलेममा, सारा यहूदियामा, सामरियामा र पृथ्वीको अन्तिम छेउसम्म मेरा साक्षी हुनेछौ।"

चेलाहरूले चाल्नुपर्ने अभियान वा लक्ष्यमा संलग्न हुन उक्त पदमा चारवटा तत्वहरू छन्:

१. पवित्र आत्माको बरदान। परमेश्वरका जनहरूको बीचमा परमेश्वरको आत्मा जहिले पनि सक्रिय हुनुभएको थियो। तर भविष्यमा पवित्र आत्माले विशेष प्रकारको भूमिका खेल्नेछन् भनेर अगमवक्ताहरूले उल्लेख गरेका थिए (यशैया ४४:३, योएल २:२८,२९)। पवित्र आत्माले येशूलाई आफैलाई अभिषेक गर्नुभएकोले यस संसारमा उहाँको कार्यकालमा पवित्र आत्मा सक्रिय हुनुभएको थियो (लूका ४:१८-२१) तर औपचारिकरूपमा जबसम्म उहाँ स्वर्गमा स-सम्मानसाथ आसीन हुनुभएन तब सम्म मानव क्षेत्रमा पवित्र आत्माको कामको उद्घाटन गरिएको थिएन (यूहन्ना ७:३९, प्रेरित २:३३)।
२. साक्षी वा प्रत्यक्षदर्शीहरूको भूमिका। अरू कुनै मानिसहरूभन्दा येशूको बारेमा साक्षी दिन चेलाहरू पूर्णरूपमा योग्य थिए (प्रेरित १:२१,२२, ४:२०, १ यूहन्ना १:१-३)। त्यसको फलस्वरूप येशूसँग तिनीहरूको विशेष अनुभव संसारलाई सुनाउन तिनीहरूलाई आदेश दिइएको थियो।
३. सुसमाचार सुनाउने तिनीहरूको अभियान वा लक्ष्यमा तिनीहरूको योजना। येशू को हुनुहुन्थ्यो भनेर साक्षी दिने काम चेलाहरूले पहिले यरूशलेमबाट सुरु गर्नुपर्थ्यो। त्यहाँबाट यहूदिया, सामरिया र अन्तमा संसारको कुनाकाप्चामा गएर सुनाउनुपर्थ्यो। यहूदी धार्मिक र सांस्कृतिक क्षेत्रको केन्द्रविन्दु यरूशलेम थियो। त्यही ठाउँमा येशूलाई महाअभियोग लगाएर दोषी ठहर्‍याइएको थियो र क्रुसमा टाँगिएको थियो। यहूदिया र सामरिया यरूशलेमको छिमेकी सहरहरू थिए जहाँ येशूले आफ्नो सेवाकार्य गर्नुभएको थियो। तर आफ्नो देश र त्यस क्षेत्रको वरिपरिमात्र चेलाहरूले आफूहरूलाई सिमित राख्नुहुन्दैनथ्यो। येशूको बारेमा सुसमाचार सुनाउने अभियान सिमित क्षेत्र वा जातिबाट बाहिर गएर विश्वव्यापी हुनुपर्दथ्यो।

४. सुसमाचार सुनाउने अभियान वा लक्ष्यलाई तयारी गर्न जानकारी। पुरानो करारका राष्ट्रहरू परमेश्वरतिर आकर्षित हुनुपर्थ्यो (यशैया २:१-५मा यसरी लेखिएको छः"
- १ आमोजका छोरा यशैयाले यहूदा र यरूशलेमको विषयमा देखेका कुरा यही हो:
- २ पछिल्ला दिनमा परमप्रभुको मन्दिर बसालिएको पर्वत सबै पर्वतहरूभन्दा मुख्य रूपमा स्थापना हुनेछ। डाँडाहरूभन्दा माथि त्यो उच्च उठाइनेछ, र सबै जातिहरू त्यहीं ओइरिएर आउनेछन्।
- ३ धेरै मानिसहरूले आएर भन्नेछन्, "आओ, हामी परमप्रभुको पर्वत, याकूबका परमेश्वरको भवनमा जाऔं। उहाँले हामीलाई आफ्नो मार्ग सिकाउनुहुनेछ, ताकि हामी उहाँको बाटोमा हिँड्न सकौं।" व्यवस्था सियोनबाट र परमप्रभुको वचन यरूशलेमबाट निस्कनेछन्।
- ४ उहाँले जातिहरूका बीचमा इन्साफ गर्नुहुनेछ, र उहाँले धेरै मानिसहरूका झगडा मिलाइदिनुहुनेछ। तिनीहरूले आफ्ना तरवारहरू पिटेर हलोका फाली र भालाहरू पिटेर छिमल्ने हँसिया बनाउनेछन्। जाति-जातिहरूले एक-अर्काको विरुद्धमा तरवार चलाउनेछैनन्, न त तिनीहरूले लडाइँ गर्न तालीम लिनेछन्।
- ५ हे याकूबका घराना, आओ, हामी परमप्रभुको ज्योतिमा हिँडौं")। इस्राएलीहरू अरू राष्ट्रहरूमा परमेश्वरलाई लाने काम सुम्पिएको थिएन। तर अपवादको रूपमा वा कहिलेकाहीं यस्तो हुनसक्थ्यो। त्यो थियो योनालाई बिदेश निनवेमा गएर सुसमाचार सुनाउने काम। तर सामान्यतः अरू देशका मानिसहरू इस्राएलतिर नै परमेश्वरको बारेमा आकर्षित हुनुपर्थ्यो। तर अब सुसमाचार सुनाउने रणनीति चेलाहरूको हकमा फरक भएको थियो। आफ्नै देशमा बसेर सुसमाचारको जग बसाल्नुको सट्टा संसारका कुनाकाप्चाहरूमा गएर परमेश्वरको प्रेम र पापबाट उद्धार गर्न येशूले गर्नुभएको कामको बारेमा सुनाउने अभिभारा ती चेलाहरूलाई दिइएको थियो।

चेलाहरूले प्रचार गर्ने सन्देशको मूल भाग के थियो? हेर्नुहोस्: लूका २४:४४-४८ "४४ उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, "तिमीहरूसँग हुँदा मैले बोलेका वचनहरू यी नै हुन्, अर्थात् मोशाको व्यवस्था, अगमवक्ता र भजनका पुस्तकमा मेरो विषयमा लेखिएका सबै कुरा पूरा हुनैपर्छ।" ४५ तब धर्मशास्त्र बुझ्नलाई उहाँले तिनीहरूको समझ खोलीदिनुभयो। ४६ उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो,

“यसो लेखिएको छ, कि ख्रीष्टले दुःख भोग्नु र तेस्रो दिनमा मृतकबाट जीवित हुनुपर्छ, ४७ अनि यरूशलेमबाट सुरु गरेर सबै जातिहरूलाई उहाँको नाउँमा पश्चात्ताप र पाप-क्षमाको प्रचार हुनुपर्छ। ४८ तिमीहरू यी नै कुराका साक्षी हो।”

आफू पुनरुत्थान भएको चालिस दिनसम्म (प्रेरित १:३) येशूले चेलाहरूलाई परमेश्वरको राज्यको बारेमा धेरै आत्मज्ञानका सत्यहरूको व्याख्या गर्नु भएको हुनसक्छ। प्रेरित १:६ अनुसार अझ तिनीहरूले कतिकुरा नबुझेका थिए। भविष्यवाणीहरूको बारेमा तिनीहरूलाई जानकारी त थियो तर अहिले येशूले गर्दा ती भविष्यवाणीहरू नयाँ तरिकाले हेर्न सकेका थिए। क्रुस र रिक्तो चिहानले गर्दा भविष्यवाणीहरूको अर्थ नयाँ तरिकाले बुझ्न सकेका थिए (प्रेरित ३:१७-१९मा यसरी बुझाइएकोछ: "१७ अब भाइ हो, मलाई थाहा छ, कि तपाईंहरूले अजानमा त्यसो गर्नुभयो, र तपाईंका शासकहरूले पनि त्यसै गरे। १८ उहाँका ख्रीष्टले दुःख भोग्नुपर्छ भनी परमेश्वरले सबै अगमवक्ताका मुखबाट भन्नुभएको अगमवाणी उहाँले यसरी पूरा गर्नुभयो। १९ यसकारण पश्चात्ताप गर्नुहोस् र फर्कनुहोस्, कि तपाईंहरूका पाप मेटिऊन्, र परमप्रभुको उपस्थितिबाट आनन्दको समय आओस्")

३. उहाँ फेरि आउनुहुनेछ

लूकाले येशू आकाशातिर उक्लिनुभएको प्रभावकारी रूपमा चित्रण गरेका छन्। त्यसबेला दुई स्वर्गदूतहरूले तिन छक्क परिरहेका चेलाहरूलाई सम्बोधन गरेका थिए। हेर्नुहोस्, प्रेरित १:९-११ "९ उहाँले यो कुरा भन्नुभएपछि, तिनीहरूले हेर्नुहुँदै उहाँ उँभो उचालिनुभयो, र बादलमा उहाँ तिनीहरूका दृष्टिबाट लोप हुनुभयो। १० जब तिनीहरूले उहाँ जाँदैगर्नुभएको एकटक आकाशातिर हेरिरहेका थिए, तब अचानक सेतो पोशाक लाएका दुई जना मानिस तिनीहरूका नजिक खडा भए। ११ तिनीहरूले भने, “गालीलका मानिस हो, तिमीहरू किन आकाशातिर हेर्दै उभिरहेका छौ? यही येशू, जो तिमीहरूबाट स्वर्गमा लगिनुभयो, अहिले जसरी तिमीहरूले उहाँलाई स्वर्गमा जानुभएको देख्यौ, त्यसरी नै उहाँ फेरि आउनुहुनेछ।” दुई स्वर्गदूतहरूको अर्थ के हो? हेर्नुहोस् व्यवस्था १९:१५ "कसैको दोष वा अपराधमा एउटा मात्र साक्षीको बयानको आधारमा कसैलाई दण्ड नदिनु। दुई वा तीन साक्षीको बयानद्वारा मात्र अभियोग कायम गर्न सकिन्छ।”

येशू स्वर्गमा उक्लिएर जानुभएको विवरण लूकाले छोटकरीमा दिएका छन्। उहाँ जेतुनको डाँडामा चेलाहरूलाई आशिष दिँदै गर्दा (लूका २४:५१)

उहाँ आकाशतिर उक्लिनुभएको थियो। जुन् रूपमा येशू आकाशतिर उक्लिनुभयो त्यो दृश्य मानव आँखाका लागि अदभूत थियो। यद्यपि उहाँ उक्लिनुहुँदा स्वर्गका के के तत्वहरू समावेश भएका थिए सो मानिसको नाङ्गो आँखाले देख्न सकिँदैनथ्यो। येशू पृथ्वी छोड्दै हुनुहुन्थ्यो र मानिसहरूको आँखाकै अगाडि प्रत्यक्षरूपमा उक्लिनुभएको चित्रण त्यो भन्दा अरू प्रभावकारी के हुन सक्थ्यो र !

बाइबलभरि परमेश्वरले अलौकिक वा दिव्यशक्तिद्वारा काम गर्नुभएको विवरण पाउँछौं। येशू आकाशमा उड्नुभएको पनि परमेश्वरकै अलौकिक शक्तिको काम थियो। प्रेरित १:९मा "उहाँलाई लैजानुभयो" भनेर उल्लेख गरिएको ग्रीक शब्द इपार्थे (eparthe) हो। नयाँ करारमा केवल एक ठाउँमामात्र यो ग्रीक शब्दलाई प्रयोग गरिएको छ तर ग्रीक भाषाको पुरानो करारमा यो शब्द धेरै पल्ट प्रयोग गरिएको छ। त्यस शब्दले परमेश्वरको कामहरूलाई बताउँछ। जसरी परमेश्वर आफैले येशूलाई मृत्युबाट बाँचेर उठाउनुभयो त्यसरी नै उहाँ आफैले येशूलाई स्वर्गमा लानुभयो भन्ने अर्थ त्यस शब्दले गलाउँछ (प्रेरित २:२४,३२, रोमी ६:४,१०:९)। जब येशूलाई बादलले छोप्यो तब दुई मानिसहरू चेलाहरूको साथमा देखा परे भनेर केवल लूकालेमात्र उल्लेख गरेका छन्। स्वर्गदूतहरू तिनीहरूको चहकिलो पोशाकमा थिए भन्ने कुरा अन्य विवरणसँग मिल्दछ (प्रेरित १०:३०, यूहन्ना २०:१२)। जसरी येशू माथि आकाशमा लैजानुभयो त्यसरी नै उहाँ आकाशबाटै ओल्हेर आउनुहुनेछ भनेर ती दूतहरूले चेलाहरूलाई विश्वस्त गराएका थिए। फेरि लूकालेमात्र ती सबै चेलाहरूकै आँखा अगाडि आकाशमा उक्लिनुभयो भनेर ठोकुवा गरेका थिए । (प्रेरित १:९ रूपान्तरित)।

यसरी प्रत्यक्षरूपमा येशू उक्लिनुभएको चित्रणले उहाँको आगमनपनि आकाशबाट सबैले देख्ने गरेर आउनुहुनेछ भन्ने प्रतिज्ञाको प्रत्याभूति दिँदछ। प्रत्येकको आँखाले देख्ने गरेर तेजस्वीमय तरिकाले आउनुहुने येशू (प्रकाश १:७) कुनै रहस्यमय वा गोप्य तरिकाले कहींमात्र वा कसैको निम्तिमात्र आउने होइन (लूका ९:२६, २ थेस्सोलोनिकी १:७)। उहाँ आउनुहुँदा एकलै होइन तर स्वर्गदूतहरूको साथमा आउनुहुनेछ। त्यसले गर्दा उहाँको दोस्रो आगमनको महिमा र तेजस्वी तरिकाले आउनुहुनेछ जुन् उहाँ स्वर्गमा उक्लिनुभएको भन्दा चर्को सौन्दर्य र आकर्षित हुनेछ।

येशूको दोस्रो आगमनको वास्तविकता र प्रतिज्ञालाई हामीहरूले हामीहरूको हृदयमा कसरी चरितार्थ गरिराख्ने? हामीहरूको नैतिक

क्रियाकलापमा, आर्थिक कारोबारमा र जीवनमा दिने प्राथमिकतामा र सबै क्षेत्रहरूमा उहाँको आगमनको महान् सत्यले कसरी प्रभाव पार्नुपर्छ? सोच्नुहोस्।

४. पेन्टिकोस्टको निमित्त तयारी

आफू दोस्रो पल्ट आउने समय तोक्ने बाध्यताको बन्धनमा येशूले आफूलाई पार्नुभएन। "तपाईं कहिले आउनुहुन्छ?" भन्ने चेलाहरूको जवाफमा येशूले यो भन्नुभएबाट समय तोक्ने बाध्यता उहाँलाई नभएको देखाउँछ, "७ उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, "पिताले आफ्नो अधिकारद्वारा तोक्नुभएको बेला वा समय जान्ने तिमीहरूको काम होइन। ८ तर पवित्र आत्मा तिमीहरूमा आउनुभएपछि तिमीहरूले शक्ति पाउनेछौ, र तिमीहरू यरूशलेममा, सारा यहूदियामा, सामरियामा र पृथ्वीको अन्तिम छेउसम्म मेरा साक्षी हुनेछौ।" (प्रेरित १:७) तर येशूको जवाफले स्वभाविकै रूपमा यो देखाउँछ कि उहाँको आगमन त्यसबेला हुन्छ जब चेलाहरूले सारा संसारमा गएर सुसमाचार प्रचार गर्ने लक्ष्य पूरा गर्छन्। त्यस मामिलामा येशूले स्पष्ट रूपमा मत्ती २४:१४मा भन्नुहुन्छ "अनि राज्यको यो सुसमाचार सारा संसारमा सबै जातिहरूका लागि गवाहीको निमित्त प्रचार गरिनेछ, त्यसपछि अन्त्य आउनेछ।" प्रेरित १:११मा स्वर्गदूतहरूले भनेका "गालीलका मानिस हो, तिमीहरू किन आकाशतिर हेर्दै उभिरहेका छौ? यही येशू, जो तिमीहरूबाट स्वर्गमा लगिनुभयो, अहिले जसरी तिमीहरूले उहाँलाई स्वर्गमा जानुभएको देख्यौ, त्यसरी नै उहाँ फेरि आउनुहुनेछ" वचनहरूले पनि परमेश्वरको राज्य कहिले आउँछ भनेर भनिएको छैन तर उहाँको आगमन धेरै टाढा छैन भन्ने आभासचाहीं दिइएको छ। त्यसलाई नै मध्यनजरमा राखेर चेलाहरू यरूशलेममा अत्यन्त आनन्द मानेर फर्केका थिए (लूका २५:५२)। अपेक्षा नगरेको समयमा येशूको दोस्रो आगमन हुने तर समय नजिकिँदैछ भन्ने आभासले तिनीहरूको लक्ष्यलाई थप उत्साह प्रदान गरेको हुनुपर्छ। जब प्रेरितको पुस्तकको अध्ययन जारी राख्नेछौ तब त्यो अवधारणालाई खुलाउँदै गएको हामीले पाउनेछौ।

पेन्टिकोस्टको समयमा जम्मा भएका चेलाहरूको बीचमा के भएको थियो र पवित्र आत्माको आगमनको निमित्त तिनीहरू कसरी तयार भइरहेका थिए? हेर्नुहोस्: "१२ तब तिनीहरू जैतून भनिने पहाडबाट यरूशलेम फर्के। यरूशलेमदेखि त्यो पहाड प्रायः एक किलोमिटर जति टाढा पर्छ। १३ सहर भित्र पसेपछि तिनीहरू माथिल्लो तलाको आफू बस्ने कोठामा उक्ले। तिनीहरूचाहिँ पनुस, यूहन्ना, याकूब, अन्द्रियास, फिलिप र थोमा, बारथोलोमाइ र

मत्ती, अल्फयसको छोरो याकूब र उग्रपन्थी दलको सिमोन र याकूबको छोरो यहूदा थिए। १४ कति जना स्त्रीहरू र येशूकी आमा मरियम अनि उहाँका भाइहरूका साथ यिनीहरू सबै एक मनका भएर निरन्तर प्रार्थना गरिरहन्थे।" (प्रेरित १:१२-१४)।

यरुशलेममा भएको दुई तलाको कुनै व्यक्तिको घरको माथिल्लो तलामा चेलाहरू जैतुन डाँडाबाट फर्केपछि जम्मा भएका थिए। त्यस तलालाई ल्याटिन भाषामा सिनाक्युलम (cenaculum) वा पाहुनाकोठा भनिन्छ। कतिपय येशूका महिला चेलाहरू (लूका ८:१-३, २३:४९, २४:१-१२), येशूकी आमा मरियम र उहाँका भाइहरूपनि चेलाहरूसँग एकै मनका भएर जम्मा भएका थिए। येशूका भाइहरू (मर्कूस ६:३) भन्नाले युशूफ र मरियमका येशूपछिका छोराहरू (मत्ती १:२५, लूका २:७) हुनसक्छन्। तर युशूफको पहिलो विवाहबाट जन्मेका छोराहरू पनि भएको अनुमान गरिन्छ। युशूफकी पहिली श्रीमतीको देहान्त भएकोले उनले मरियमलाई दोस्रो विवाह गरेको हुनसक्छ। ती महिलाहरू पनि चेलाहरूसँग जम्मा भएको हुँदा तिनीहरू छक्क परेका हुनसक्छन् किनभने येशूका परिवारहरूले उहाँप्रति त्यस्तो विश्वास राखेको आभास चेलाहरूले पाएका थिएनन् (मर्कूस ३:२१मा त त्यस परिवारले येशूको दिमाग खुस्कयो भनेको थियो भने यूहन्ना ७:५मा उहाँका भाइहरूले उहाँलाई विश्वास गर्दैनथे भनेर खुलाएर नै उल्लेख गरिएको छ)। यद्यपि येशूको पुनरुत्थान र विशेष रूपमा याकूबको अगाडि येशू देखा पर्नुभएकोले (१ कोरन्थी १५:७) येशूको परिवारमा पनि उहाँप्रतिको धारणामा परिवर्तन आएको हुनुपर्छ। पछि आएर इसाई विश्वासीहरूको नेतृत्वमा पत्रुसको ठाउँ याकूबले लिएका थिए (प्रेरित १२:१७, १५:१३, २१:१८ र गलाती २:९, १२)।

येशूप्रति अगाध आस्था राख्न पुगेका विश्वासीहरूको निरन्तर प्रार्थना (प्रेरित १:१४) र निरन्तररूपमा मन्दिरमा गएर परमेश्वरको स्तुति गर्न (लूका २४:५३) तिनीहरूले एक आर्कामा आफ्ना भूलहरू स्वीकार गरेका थिए, पश्चाताप गरेका थिए र पापहरू पन्छाएका थिए भन्ने बुझाउँछ। पवित्र आत्माको लगत्तैपछि येशूको दोस्रो आगमन हुनेछ भन्ने मनस्थितिमा तिनीहरू पुगेपनि आत्मिकरूपमा तिनीहरू सबै एक भएर तालमेलमा लागेका थिए। त्यही एकजुट भएर प्रार्थनामा लागिरेहँदा त्यहाँ पवित्र आत्मा आउने वातावरण बनेको थियो।

हामीहरूको दैनिक क्रियाकलाप वा निर्णय गर्ने कुरामा हामी कसरी लाग्न सक्छौं जसले गर्दा हाम्रो जीवनमा पनि पवित्र आत्मालाई स्वागत गर्न योग्यका हुन्छौं ?

५. बाह्रौं प्रेरित

येशूको जीवन, मृत्यु र पुनरुत्थानपछि प्राय १२० जनाबाट इसाई समुदाय सुरुभएको थियो (प्रेरित १:१५)। तिनीहरूको प्रथम प्रशासनिक काम भनेको येशूलाई गद्दारी गर्ने यहूदा इस्करियोतको ठाउँमा अर्को प्रेरित नियुक्त गर्नु थियो।

यहूदाको ठाउँ लिने प्रेरित वा अगुवा चेलाको योग्यता के कस्तो हुनुपर्छ भनि अपेक्षा गरिएको थियो? र ती योग्यताहरू किन महत्त्वपूर्ण मानिएका थिए? हेर्नुहोस्, प्रेरित १:२१,२२ "२१ यसैकारण हाम्रा साथमा रहने मानिसहरूमध्ये यस्तो एक जना छान्नु आवश्यक छ, जुन व्यक्ति प्रभु येशू हाम्रा बीचमा रही भित्र-बाहिर गर्नुहुँदा सधैं हामीसँग थियो, २२ अर्थात् यस्तो व्यक्ति जो यूहन्नाको बप्तिस्मादेखि लिएर उहाँ हामीबाट उँभो लगिनुभएको दिनसम्म हामीसँग थियो। त्यो मानिस हामी सँगसँगै उहाँको पुनरुत्थानको साक्षी हुनुपर्छ।"

अगुवा चेला वा प्रेरित हुन येशूको पुनरुत्थानको प्रत्यक्षदर्शी हुनु आवश्यक थियो (प्रेरित ४:३३मा उल्लेख गरिएको छ "ती प्रेरितहरूले बढो शक्तिसाथ प्रभु येशूको पुनरुत्थानको गवाही दिन्थे, र तिनीहरू सबैमाथि ठूलो अनुग्रह रहेको थियो")। येशू मसीह हुनुहुन्छ भनेर देखाउने प्रभावकारी निर्णायक प्रमाण नै उहाँको पुनरुत्थान थियो। त्यो नै सारा इसाई आस्थाको बलियो जग थियो।

तर कसलाई नियुक्त गर्ने भन्ने निर्णय गर्नु परेको थियो। जो व्यक्ति येशूको कार्यकालभरि उहाँ र चेलाहरूसँग सँगसँगै हिँडेका थिए त्यो नै योग्यको हुनुपर्छ भनेर चर्चले निर्णय गरेको थियो। पछि आएर पावलले पनि आफू प्रेरितहरूमा एक हुने योग्यता भएको दावी गरेका थिए। पावल येशूसँग यस संसारमा सँगसँगै नहिँडेतापनि दमस्कसको बाटोमा येशूसँग उनको जम्का भेट भएको थियो जसले गर्दा उनी पनि येशूको पुनरुत्थानको प्रत्यक्षदर्शीमा आफू गन्न पुगेको भनेर दावी गरेका थिए (१ कोरन्थी ९:१)। आफू समयमा नजन्मेतापनि (१ कोरन्थी १५:८ रूपान्तरित) अरू कुनै प्रेरितहरूभन्दा आफू प्रेरितमा गनिन कम योग्यता नभएको उनले जिकिर गरेका थिए (१ कोरन्थी ९:२, गलाती २:६-९)। प्राविधिक र आधिकारिक तवरले हेर्दा केवल बाह

जना र पावललाईमात्र "प्रेरित" भन्ने नामाङ्करण गरिने भएतापनि साधारण हिसाबले सबै विश्वासीहरूले आफूहरूलाई परमेश्वरको दूत वा सन्देशवाहक भनेर भन्न सक्छन्। गस्पल वर्कर्स वा सुसमाचार प्रचारकहरूलाई परमेश्वरका दूत भनेर सम्बोधन गर्न सकिन्छ किनभने प्रेरितहरूको काम नै सुसमाचार प्रचार गर्नुथियो (प्रेरित १३:४,१४ र गलाती १:१९)।

जब यहूदाको ठाउँ लिन गोला हालियो तब मत्तियासको नाउँमा पन्यो। त्यो कसरी भयो त? हेर्नुहोस् प्रेरित १:२१-२६ "२१ यसैकारण हाम्रा साथमा रहने मानिसहरूमध्ये यस्तो एक जना छान्नु आवश्यक छ, जुन व्यक्ति प्रभु येशू हाम्रा बीचमा रही भित्र-बाहिर गर्नुहुँदा सधैं हामीसँग थियो, २२ अर्थात् यस्तो व्यक्ति जो यूहन्नाको बप्तिस्मादेखि लिएर उहाँ हामीबाट उँभो लगिनुभएको दिनसम्म हामीसँग थियो। त्यो मानिस हामी सँगसँगै उहाँको पुनरुत्थानको साक्षी हुनुपर्छ।" २३ तिनीहरूले दुई जना, अर्थात् बारसाबास भन्ने योसेफ, जसको कुलनाउँ युस्तस थियो, र मतियासको नाउँ प्रस्ताव गरे। २४ तिनीहरूले यसरी प्रार्थना गरे, "सबै मानिसका हृदयको कुरा जान्नुहुने प्रभु, यी दुईमध्ये तपाईंले कसलाई चुन्नुभएको छ सो हामीलाई देखाउनुहोस्, २५ र त्यो यस सेवा र प्रेरितको काममा प्रवेश गर्न सकोस्, जुन सेवाबाट यहूदा भड्केर आफ्नो निज ठाउँमा मन्यो।" २६ अनि तिनीहरूले ती दुईका बीचमा गोला हाले, र मतियासको नाउँमा पन्यो, र एघार प्रेरितहरूसँग तिनको गणना भयो।"

चिष्टा वा गोला हालेर मतियासलाई चुन्ने निर्णय गर्नु आश्चर्यपूर्ण हुनसक्छ तर कुनै पनि निर्णय गर्दा गोला हाल्ने त्यसबेलाको समाजमा मानिएको प्रथा थियो (लेबी १६:५-१०, गन्ती २६:५५लाई त्यस चलनको नमुनाको रूपमा लिन सकिन्छ)। फेरि कसलाई प्रेरित भनेर चुन्ने भन्ने छलफलमा पहिला दुई उमेदवारहरू पनि त्यतिकै योग्यका थिए। तिनीहरू पनि येशू र चेलाहरूसँगसँगै हिँडेका थिए। त्यसकारण ती कुनै नव आगन्तुक वा भरखरै इसाई भएका थिएनन्। प्रेरितलाई चुन्न विश्वासीहरूले हृदयदेखि एक भएर प्रार्थना गरेका थिए। तिनीहरूले यो विश्वास गरेका थिए कि तिनीहरूको चाहनामा परमेश्वरको चाहनाको प्रतिबिम्बित होस् (हितोपदेश १६:३३मा उल्लेख गरिएको छ "चिष्टा त हालिन्छ, तर त्यसको प्रत्येक निर्णय परमप्रभुबाट नै हुन्छ)। तिनीहरूले गरेको निर्णयप्रति कसैले पनि प्रश्न उठाएको प्रमाण छैन। पेन्टिकोस्टको अनुभव पछि अब कसैलाई पनि चिष्टा वा गोला हालेर येशूका चेला वा सुसमाचार सुनाउने दूत भनेर नियुक्त गर्नु आवश्यक भएन

किनभने पवित्र आत्मकै सिधै अगुवाइमा त्यो हुन थालेको थियो (उदाहरणमा प्रेरित ५:३, ११-१८, १३:२ र १६:६-९)।

यदि कसैले तपाईंलाई यो सोध्यो भने कसरी जवाफ दिने, "मेरो जीवनमा परमेश्वरको चाहना के हो मैले कसरी थाहा पाउने?" त्यसको जवाफ तपाईंले कसरी दिनुहुन्छ र किन?

उपसंहार:

थप जानकारी: "पेन्टिकोस्ट र येशूको दोस्रो आगमनका अन्तरकालभरि विश्वव्यापी त्यस सुसमाचारले भरिनु आवश्यक छ तर चर्चलाई त्यस लक्ष्यमा पुर्याउने कुनै निजी चाहना नभएर पवित्र आत्माको शक्तिले भरिएर त्यो काम सम्पन्न गर्नुपर्छ। येशूको प्रथम आगमनमा उहाँले कुन काम सिद्ध गर्नुभयो, मानिसहरूलाई पापबाट फर्केर पश्चाताप गर्न आह्वान गर्न र उहाँको आगमनको निमित्त तयार हुने घोषणा गर्न खीष्टका चेलाहरू वा अनुयायीहरूको काम हो भनेर सम्झनुपर्छ। सारा संसारभरि (प्रेरित १:८) र युगको अन्तसम्म येशूको साक्षी हुने प्रत्येक व्यक्ति जो आफूलाई इसाई भनेर दावी गर्छ त्यसको जिम्मेवारी वा कर्तव्य हो। दुवै काम सम्पन्न नहुञ्जेल चुप लागेर बस्ने अधिकार हामीलाई छैन।"-जोन आर. डब्ल्यु. स्टट, द मेसेज अभ आक्टस: द स्पिरिट, च चर्च एण्ड द वर्ल्ड, (डाउनरस् ग्रोभ: इन्टरभर्सीटी, १९९०), पृ. ४४बाट रूपान्तरित।

"सारा संसारमा गएर सिकाऊ, सुसमाचार प्रचार गर भन्ने मुक्तिदाताको आदेश तत्कालीन चेलाहरूलाई मात्र होइन सबै विश्वासीहरूको निमित्त पनि हो। संसारको अन्तसम्म रहने येशूको सबै विश्वासीहरू त्यस आदेशमा समावेश भएका छन्। केवल अभिषेक गरिएका पास्टरहरू वा (गस्पल वर्कर्सहरू)को मात्र सुसमाचार प्रचार गर्ने वा सिकाउने काम हो भनेर तिनीहरूमाथिमात्र भरपर्नु विश्वासीहरूको ठूलो भूल हुनेछ। सबै जना जसलाई परमेश्वरबाट प्रेरणा दिइएको छ तिनीहरूलाई सुसमाचार सुनाउने जिम्मेवारी बोकाइएको हुन्छ। सबै जना जो खीष्टबाट जीवन पाएका छन् तिनीहरूलाई तिनीहरूको मानव बन्धुहरूलाई मुक्ति दिलाउन खटाइएको छ। त्यही कामको निमित्त चर्चको संस्था स्थापना गरिएको थियो। प्रत्येक विश्वासी जो बप्तिस्माको समयमा पवित्र सपथ खान्छ त्यो मानिसले खीष्टको सहकर्मी भएर काम गर्ने बाचा गरेको हुन्छ"-एलेन जी ह्याइट, द डिजाएर अभ एजेज, पृ. ८२२बाट रूपान्तरित।

अ.

प्रेरित १:७ले मर्कूस १३:३२लाई सम्झना गराउँछ, ' (संसारको अन्त हुने) त्यो दिन र घन्टा कसैलाई थाहा छैन। न त स्वर्गमा हुने स्वर्गदूतहरूलाई न त पुत्रलाई तर परमेश्वर पितालाई मात्र थाहा छ" (रूपान्तरित)। एलेन जी हाइट भन्दछिन्, "समयको आधारमा परमेश्वरका जनहरूलाई कहिल्यै पनि सन्देश फेरि दिइनेछैन। पवित्र आत्मा खन्याइनुहुने काममा र येशूको आगमनको समयको बारेमा हामी कसैले पनि निश्चित समय थाहा पाउनेछैनौं।"-सेलेक्टेड मेसेजज, ठेली १, पृ. १८८बाट रूपान्तरित। उनी थप्छिन्: "कुनै पनि व्यक्ति जसले येशूको आगमनको विषयमा लिएर समय, दिन, घन्टा र वर्ष ठम्याएर प्रचार गर्न खोज्छ परमेश्वरले उसलाई कहिल्यै पनि नदिइएको जिम्मा बोकेको ठहर्छ।"-एडभेन्ट रिभ्यु एण्ड सबाथ हेराल्ड, सेप्टेम्बर १२, १८८३बाट रूपान्तरित। एलेन जी हाइटले व्यक्त गर्नुभएको भावना हाम्रो निमित्त वर्तमान परिवेशमा किन महत्त्वपूर्ण मान्नुपर्छ?

आ.

कसैले यो भनेको थियो, "परमेश्वरलाई वकिलहरू भन्दा साक्षी बक्नेहरूको धेरै आवश्यकता छ।" यसबारे तपाईं के भन्नु हुन्छ?

इ.

सुरूको चर्चको प्रार्थना के थियो? चेलाहरूले गरेका प्रत्येक निर्णयको पछाडि प्रार्थना गरेका थिए भन्ने शब्दहरू के संयोगमात्र थिए त? हेर्नुहोस् (प्रेरित १:२४,८:१४-१७, ९:११,१२,१०:४,९,३०: १३:२,३)। हामीहरूकै जीवनमा प्रार्थनाको भूमिका के छ?

शी-ऊ नोह दक्षिण कोरियाको डएगु भन्ने ठूलो सहरमा बस्दथी। सानै उमेरदेखि उनलाई टाउको दुख्ने रोगले सताएको थियो। जब उनी ठूली भइन् जसोतसो गरेर उनले कलेजमा उच्च शिक्षा हासिल गरिन्। अनि विवाह पनि गरिन् र सानी छोरी पनि पाइन्। तर टाउको दुख्ने रोगले सताएको हुँदा उनलाई धेरै गाह्रो भएको थियो। उनी एक पछि अर्को अस्पतालमा जचाउन गइन् तर कुनै पनि डाक्टरले उनलाई निको पार्न सकेनन्। आफूले बुद्ध धर्म मानेको हुनाले विहारमा गएर भिक्षुणी भएँ भने टाउको दुख्ने रोग निको होला भनेर उनले सोचिन्। तर त्यो रोगले गर्दा भिक्षुहरू उनीदेखि दिक्क भएर जहिले पनि उनलाई घरमा पठाउने गर्थे।

शी-ऊ नोह झाँक्री तथा टुनामुना गर्नेकहाँ गइन्। झाँक्रीले असल र खराब आत्मासँग सम्पर्क राख्दछ भनेर विश्वास गरिन्थ्यो। अघिल्लो रात भूतआत्मा बालक उनको शरीरमा पस्यो भनेर झाँक्रीले उनलाई भन्यो। त्यो भूतआत्मा उनको दाजुको हो भनेर पनि भन्यो। उनको दाजु टाउकोमा चोट लागेर मरेकोले उसको आत्मा शी-ऊमा पस्यो भनेर झाँक्रीले सम्झायो।

शी-ऊको दाजु थियो जो उनको जन्मभन्दा पहिले नै मरेको थियो। त्यसकारण आफ्नो दाजुको बारेमा उनलाई खास केही थाहा थिएन। माइतमा आफ्नी आमालाई सोधदा उनको दाजु टाउकोमा चोट लागेर मरेको थियो भनेर आमाले भनिन्।

अब के गर्ने भनेर शी-ऊले झाँक्रीकहाँ गएर सोधिन्। झाँक्रीले भने कि उनी पनि झाँक्री हुनुपर्छ र भूतआत्माद्वारा उनलाई नियन्त्रण गर्न दिइनुपर्छ। यदि उनले झाँक्री हुन अस्वीकार गरिन् भने उनकी सानी छोरी पनि भूतआत्माले सताइनेछे।

शी-ऊ झाँक्री भइन्। भूतआत्माले आफूलाई नियन्त्रण गरिस भनेर उनले सय दिनसम्म मन्त्र जप्नुपर्छ र उनले, उनको श्रीमान र झाँक्री जन्मिएको पहाडमा तिर्थयात्रा गर्नुपर्छ भनेर झाँक्रीले भन्यो। हरेक रात तिन घन्टा र हरेक बिहान दुई घन्टा मन्त्र उच्चारण गर्दथिन्, र आफ्नो शरीरलाई शुद्ध पार्न प्रत्येक दिन चिसो पानीले नुहाउँदथिन्।

तर त्यसो गर्दा उनमाथी एक भूतआत्मामात्र होइन २०वटा भूतआत्माहरूले सताउन थाले। भूतआत्मालाई पूजा गर्न उनले २०वटा

मन्दिरहरू बनाइन्। बीस वर्षसम्म उनले झारफूक गरिन्, बिरामीहरूको रोगहरूलाई निको पारिन् र मरेका आत्माहरूले उनलाई नियन्त्रण गरे। हेर्दाखेरि उनको काम असलै देखिन्थ्यो। यदि कोही पेट दुख्ने बिरामी उनकहाँ आयो भने उनलाई पेट दुखेको छ भनेर ऊ बताइदिन्थी। यदि कसैको मुटु दुख्ने रोग छ भने उसको मुटु दुख्ने रोग छ र त्यसलाई निको पार्न जन्तर बाँधीदिन्थी, तन्त्रमन्त्र र झारफुक गर्थी र जोखना पनि हेर्थी। अनि बिरामी पनि निको हुन्थे।

झाँक्री काम गरेर शी-ऊले धेरै पैसा कमाइन् तर उनी खुशी थिइनन्। उनको टाउको दुख्ने रोग त निको भयो तर उनको शरीर जताततै दुख्न थाल्यो र मानसिक रूपमा बिरामी भएर बहुलाउन थालिन्। उनी यस्तरी बहुलाउन पनि थालिन् कि घरमा के भइरहेको छ सोको वास्ता समेत गर्न छोडिन्। त्यसले गर्दा उनको श्रीमान र छोराछोरीहरूले उनलाई छोडिदिए। त्यसपछि धेरै पल्ट आत्महत्या गर्न पनि उनले कोशिश गरिन्।

अनि एक दिन कसैले उनलाई पछाडि कारबाट ठोकिदियो। त्यसले गर्दा उनी एक महिनासम्म अस्पतालमा भर्ना हुनुपऱ्यो। त्यो दुर्घटनाले उनलाई अकमक पाऱ्यो। अरूको भविष्यचाहीं भन्न सक्ने आफ्नो दुर्भाग्यचाहीं किन भन्न नसकेको होला भनेर तिनले अचम्म मानिन्।

"बीस वर्षसम्म मैले सेवा गरेको देवताहरूले मलाई किन बचाएनन्? यदि ती देवताहरूले मलाई सुरक्षित राखेनन् भने तिनीहरूलाई मैले कसरी विश्वास गर्ने?" भनेर सोचन थालिन्।

अनि मन्त्र जपेर प्रार्थना गर्दै ती देवताहरूमाथि विश्वास बलियो होस् भन्ने चाहना गरिन् तर केही पनि भएन। अनि उनले पूजा गर्न मन्दिरहरूमा आगो लगाइ दिइन् र ती देवताहरूको सेवा नगर्ने भनेर सबैको सामु भनिदिइन्। तब ती २०वटा दुष्ट आत्माहरूले पनि उनलाई त्यागी दिए।

अब देवताहरूलाई पूजा गर्ने मन्दिर त छैन तर उनको जीवन खल्लो भएको महसुस गरिन् र मनमा डर लाग्न थाल्यो। उनले पूजा गरेको देवताहरूभन्दा अरू कोही शक्तिशाली देवता छ कि भनेर उनी सोचन थालिन्। उनले सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट महिलाले येशूको बारेमा सुनाएकी सम्झिन्। अनि आफूलाई सहायता गर्न उक्त महिलासँग अनुरोध गरिन्।

एडभेन्टिस्ट महिलाले शी-उनलाई एक जना अवकास पाएको पास्टरसँग भेट गराइन्। त्यस पास्टरले उनलाई बाइबल सिकाउन थाल्यो। जब मानिस मरेपछि के हुन्छ भन्ने शिक्षा उनले पाइन् तब आफूले त शैतानको

पो पूजा गरिरहेकी रहेछु भनेर थाहा पाइन्। उनले येशूलाई ग्रहण गरिन् र सन् २०१६मा बप्टिस्मा पनि लिइन्।

शैतानलाई उनको जीवनमा फेरि बास गर्न नदिने निर्णय उनले गरिन्। येशूले लूका ११:२४मा भन्नुभएको कुरालाई मनमा राखिन्। येशूले भन्नु भएको थियो, "जब मानिसबाट एउटा दुष्ट आत्मा बाहिर निस्कन्छ तब बाहिर गएर आफू पस्न ठाउँ खोज्छ तर भेट्दाउँदैन। अनि उसले भन्छ "म जुन घरबाट निस्केको थिएँ त्यही घरमा पस्नेछु।" शी-उनले प्रत्येक विहान प्रार्थना गर्छिन् र बाइबल पढिन्छन्। प्रथम पटक उनले शान्ति र आनन्दको अनुभव गर्न पाइकी छिन्।

एक दिन येशूले दुष्ट आत्माहरूले सताएको मानिसबाट ती आत्माहरू निकालिदिनुभएको थियो। येशूको पछिपछि लाग्न त्यस मानिसले अनुरोध गरेको थियो तर येशूले उसलाई आदेश दिनुभयो, "आफ्नो घरमा फर्क र परमेश्वरले तिमीप्रति कस्तो महान् करुणा देखाउनुभएकोछ सो तिम्रो साथीहरूलाई सुनाऊ।" (मर्कूस ५:१९)। त्यसरी नै शी-उनले कोरियाभरि एडभेन्टिस्ट चर्चहरूमा गएर उनीमाथि परमेश्वरले गर्नुभएको करुणा र दयाको बारेमा सुनाउँछिन्। र उनको कथा सुन्दा अचम्मै लाग्दछ।

(यस कथाको लेखक व्याङ्गजु ली हुन्। उनी दक्षिण कोरियाको युनियन कन्फरेन्समा सावथ स्कुल र पर्सनल मिनिस्ट्रीको निर्देशक हुनुहुन्छ)।

कोरियाको बारेमा जानकारी:

-कोरियाका मानिसहरू किम्चीलाई मन पराउँछन्। यो परम्परादेखि मनपराइएको गुन्द्रुक हो। बन्दाको गुन्द्रुक, मुलाको गुन्द्रुक र काँक्रोको गुन्द्रुक आदिहरू हुन्। २५० थरी भन्दा बेसी सबैलाई मनपर्ने गुन्द्रुकहरू छन्।

-कोरियाका मानिसहरूले पञ्जाको सट्टामा भुईँलाई तातो बनाउँछन्। त्यसलाई अन्डोल वा तातो ढुङ्गा भनिन्छ। घरको जमिनमुनि चुल्हो बनाएर पाइपहरूबाट तातो पठाउँछन्। यो पुरानो प्राविधिक विधि हो। अहिले पनि ९०प्रतिशत भन्दा बेसी कोरियाका मानिसहरूले यो प्रयोग गर्छन्।

-नम्बर "४" कोरियाका मानिसहरूको निमित्त अपसकुन नम्बर हो। बिजुलीको भन्याङ्गहरूमा चौथो तलामा अक्षर एफ राखिएको हुन्छ वा चार तला भनेर उल्लेख नगरिएको पनि हुन्छ।